

luku, který skončil dobrovolným rozvedem, poklesky manželčiny, z nichž se později rozluka domohl, jaký význam by to mělo pro jeho smluvní závazek a má-li v tomto případě snad nějaký význam předpis §u 19 rozl. zák. Žalobce může se ovšem brániti žalobou podle § 35 ex. ř. také jen té které exekuci a uplatňovati, že smír pozbyl platnosti, že tedy po vzniku exekučního titulu nastala skutečnost nárok zrušující. V takovém případě jest otázka dosavadní platnosti či nastalé neúčinnosti smíru jen otázkou předurčující a rozsudek působil by jen pro ten který případ. Avšak i tu musily by řešeny býti též otázky vytčené v předchozím odstavci, a musil by proto žalobce přednésti skutečnosti, z nichž by vyplýval nutný právní závěr, že rozsudkem povolujícím rozluku byl zrušen i smluvní nárok žalované na výživu. Nikdy však nestačí ani k žalobě o zrušení nebo bezúčinnost smíru, ani k žalobě o nepřipustnost exekuce jedině skutečnosti, o něž žalobce svůj žalobní nárok opřel, totiž rozsudek o rozluce z viny manželčiny a skutkové okolnosti, které jsou základem onoho rozsudku. Tyto skutečnosti — jak již řečeno — smíru se nedotkly.

Čís. 6696.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

Bývalý vlastník vydraženého domu nemá nároku na odklad exekuce vyklizením.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1927, R I 1165/26.)

Návrhu bývalého vlastníka vydraženého domu, by mu byl povolen odklad exekuce vyklizením bytu ve vydraženém domě, soud první stoli ce vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud právem nepovolil odkladu exekuce vyklizením a právem neshledal, že povinný užívá bytu z důvodu § 1 zákona čís. 51/1925, jedná-li se o odevzdání vydražené nemovitosti povinným podle §u 156 a § 349 ex. ř. Je sice správně, že zákon vychází z tendence, by možnost bydlení byla při trvající bytové nouzi zachována těm, kdož jsou poukázáni na byt v cizím domě, po dobu, by si mohli nalézt jiný byt. Leč zákon předpokládá mezi uživatelem bytu a jeho poskytovatelem poměr podobný poměru nájemnímu nebo zřízeneckému, které jsou vypočteny v §u 1. citovaného zákona, tedy bytu v cizím domě za úplatu nebo za služby. Bývalý vlastník vydraženého domu neužívá však bytu v domě cizím ani za plat ani za služby a proto se na jeho poměr k vydražiteli nebo jeho nástupci ustanovení zákona čís. 51 na rok 1925 nehodí. Nejde tu o vyklizení bytu, jehož užívání bylo někým poskytnuto a o exekuci v důsledku zrušení poměru trvajícího mezi poskytovatelem a uživatelem bytu, jak to má na mysli citovaný zákon, nýbrž o důsledek a pro-

vedení exekuce reální proti povinnému, který nesplnil peněžitého závazku. Přípuštění odkladu v takovém případě mohlo by ohroziti výsledek reální exekuce dražbou, protože by možností odkladu vyklizení nemovitost mohla pozbyti na ceně, byla by tím ohrožena práva věřitelů zastavních, nebo jiných věcně oprávněných. To nemohlo býti účelem zákona. Otázka hotovosti kupu jest pro povolení odkladu bez významu.

Čís. 6697.

Mimořádný dovolací rekurs v rozvrhovém řízení ve smyslu §u 239, poslední odstavec, ex. ř. jest přípustným pouze v otázkách, jež jsou podle §ů 209—235 ex. ř. přikázány k rozvrhovému řízení, nikoliv však v otázkách jiných, najmě nikoliv v otázce příslušenství movitostí k nemovitosti.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1927, R I 1185/26.)

Nejvyšší soud odmítl v řízení o rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost dovolací rekurs do srovnalých usnesení nižších soudů.

D ů v o d y:

Ustanovení poslední věty §u 239 ex. ř., podle něhož jest přípustna do rozhodnutí o rekursech podaných do rozvrhového usnesení další stížnost i tehdy, potvrdil-li rekursní soud usnesení prvního soudu, dlužno rozuměti tak, že podléhají potvrzující rozhodnutí rekursního soudu dalšímu opravnému prostředku v otázkách, jež jsou podle §ů 209—235 ex. ř. přikázány k rozvrhovému řízení. Naproti tomu, jde-li o otázky jiné, jež k řízení rozvrhovému o sobě nenáleží, zůstává při ustanovení §u 528 c. ř. s. a §u 78 ex. ř., že do souhlasných usnesení nižších soudů jest další opravný prostředek vyloučen (Sb. n. s. č. 4522). Na tom ničeho nemění, že bylo rozhodnutí o takové otázce pojato do rozvrhového usnesení, ač mohlo býti vydáno odděleně. V tomto případě stěžují si Dr. Alfred F. a Otto R. do rozhodnutí rekursního soudu v otázce příslušenství svršků, které byly jako příslušenství nemovitosti vl. č. 623 sepsány a s touto nemovitostí prodány, které však při exekuci jimi pro jejich pohledávky na movitosti exekutů vedené byly pro ně zabaveny. Otázka příslušenství není otázkou, která podle §ů 209 až 235 ex. ř. náleží k rozvrhovému řízení a proto podle toho, co bylo shora uvedeno, ustanovení §u 239 poslední odstavec ex. ř. ohledně ní neplatí. Ohledně dotyčné otázky rozhodly nižší soudy souhlasně, jest proto dovolací rekurs ohledně té otázky nepřípustným (§ 528 c. ř. s. a § 78 ex. ř.) a bylo jej (§ 526 c. ř. s. a § 78 ex. ř.), jak se již podle §u 523 c. ř. s. a § 78 ex. ř. prvním soudem státi mělo, odmítnouti.